

[Aksel Larsen.]

det være klart for enhver, at det boligpolitiske forlig, der er indgået mellem de fire gamle partier, havde regeringen ikke behøvet at indgå. Der var intet, der kunne tvinge den til det. Ja, det er rigtigt, at der blev sluttet et lille boligpolitisk forlig i foråret, hvor man sagde nogle ubestemte ting i en betænkning om, at man ville have spørgsmålet ordnet inden 1. januar, hvilket viste sig ikke at kunne lade sig gøre; men der var ikke noget, der bandt hverken den ene eller den anden parthaver i det firkantede forlig til at gennemføre præcis dette eller hint; dog var der vist én ting, som var ubetinget i det, nemlig at man skulle have en ordning, hvorved simpelt hen huslejen i alt nyt byggeri blev sat ned. Det er i hvert fald ikke opfyldt ved det boligpolitiske forlig, man er indgået på nu.

I øvrigt ligger det sådan, at politisk kunne regeringen og socialdemokratiet ikke tvinges til at gå ind på dette husleje-forhøjelsesforlig, og de må altså have gjort det af andre grunde. Deres liv kunne ikke bringes i fare, de kunne ikke tvinges til valg, men de har alligevel gjort det. Og det er så meget mere bemærkelsesværdigt, som man dog må vide, hvad der var regeringens officielt erklærede boligpolitik. Efter at den i 2 år havde ivret imod socialistisk folkepartis forslag om en offentlig boligfond — der ville betyde en virkelig løsning af finansierungsproblemerne og dermed bevirke i begyndelsen en huslejenedsættelse i det nye byggeri og, efterhånden som obligationsmarkedet aflastedes, også en mulighed for konvertering af obligationerne i det noget ældre byggeri, således at lejen også dér kunne sættes ned — efter at man i 2 år havde afvist vort forslag om en boligfond, mandede socialdemokratiets kongres i sommeren 1965 sig op til at sige, at en boligfond måtte der til. Derpå kom der i efteråret en boligskitse fra 5 socialdemokratisk ledede organisationer med Landsorganisationen i spidsen; og til slut mødte regeringen selv op med sin skitse til en boligfond, som jeg i og for sig må sige i oplægget var mere realitetsbetonet end den, der var kommet fra de fem organisationer, for de ville jo i alt væsentligt skaffe pengene ved at forhøje huslejen i den eksisterende boligmasse og ved at lægge afgifter på parcel-

huse og noget lignende. Det var dog en boligfond. Men regeringen fik den snilde idé, da den havde opdaget, at den jo havde en masse penge til gode i Nationalbanken — dér står jo de penge, staten ikke bruger — at den jo kunne lade sig udbetale nogle af disse penge, vel at mærke ikke i pengesedler, men i de obligationer, der ligger i Nationalbanken; de kunne flyttes over til en statsejet boligfond, og renterne af disse obligationer — renten er jo ret høj — kunne derpå anvendes til nedsættelse af renten for nybyggeriet i fremtidige år.

Ja, jeg erkender, at i princippet er det det samme, som vi har foreslået med vort forslag til boligfond. Det er gjort på en anden måde — efter vor mening på en dårligere måde, men det kunne altså gøres. Der var den realitet i det, at hvis man anvendte denne metode, kunne man for alt fremtidigt, i hvert fald socialt betonet, boligbyggeri sikre en reel rente, der i hvert fald ikke var højere end 6½ pct. Vi kunne ønske, renten kom længere ned, men vi vil erkende, at det dog allerede ville være et fremskridt, hvis man kom ned fra ca. 10 pct. i rente til 6½ pct.; og det er sikkert rigtigt, at dette ville have bevirket en husleje, der ville blive 30 pct. lavere, end den ellers ville være.

Dernæst ville regeringen jo også have skattemæssig ligestilling mellem ejere og lejere.

Det var regeringens boligpolitiske udspil under de forhandlinger, der har været ført her i januar måned, men — om jeg så må sige — på en nat eller på et døgn blev det alt sammen solgt, uden at man fik andet for det end en midlertidig sikkerhed med hensyn til en begrænsning af det egentlig sociale boligbyggeri. Jeg kan ikke mindes, at nogen regering eller noget parti har holdt et så stort samlet januarudsalg af sine synspunkter og sin politik — endda uden at få noget videre for det.

Hr. Egon Jensen karakteriserer hele denne situation ved at sige, at nu er der vårbrud undervejs. Og det begrundes han med, at efter at man har solgt de boligsøgende, og efter at man har solgt lejerne, har man nu aftalt en skattepolitik for fremtiden; der er oven i købet udarbejdet en køreplan for forhandlingerne i meromsudvalget. Jeg skal ikke være særlig ond